

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 38 december 2011

Martinus

DE SEIZOENEN EN DE TAAL VAN HET LEVEN

BERTIL EKSTRØM

uit: Martinus, zoals wij hem ons herinneren

PROGRAMMA INTERNATIONALE
WEKEN KLINT 2012

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3 De seizoenen en de taal van het leven

Martinus

14 Bertil Ekstrøm

*uit: Martinus,
zoals wij hem ons
herinneren*

23 Programma Internationale weken Klint 2012

COLOFON

© 2011 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

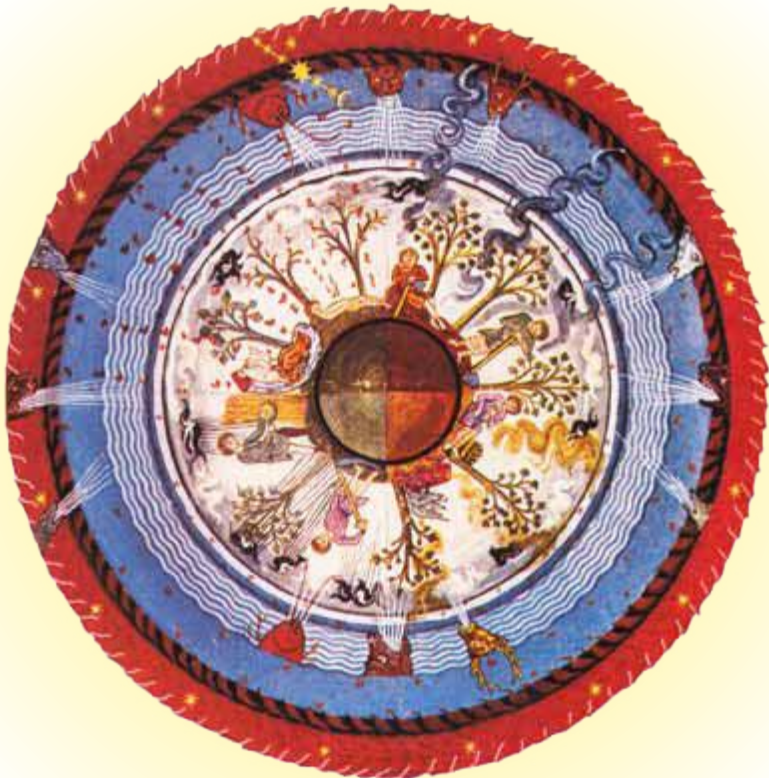
ING rek.nr. 2664692

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

MARTINUS

DE SEIZOENEN EN DE TAAAL VAN HET LEVEN

Gods openbaring van de eeuwige basisprincipes van het leven

Op onze breedtegraden (in Denemarken, vert.) hebben we het grote goddelijke goed dat de principes van de fysieke natuur op een zodanige manier geopenbaard worden dat de wisselende taferelen van de natuur een beeld of symbool zijn van de principes van het eeuwige leven. We beleven bij ons dat de natuur ons vier grote contrastrijke gedeelten openbaart die we de seizoenen noemen. We hebben de winter, de lente, de zomer en de herfst. Bij de evenaar heerst er bijna een eeuwige zomer en bij de polen een eeuwige winter. Maar op onze breedtegraden is elk seizoen heel duidelijk gemarkeerd. Daarom zien we op onze breedtegraden het allerduidelijkste onderwijs of de allerduidelijkste openbaring van de natuur of van het leven met betrekking tot de belangrijkste dragende principes van het leven voor de levensbeleving.

De kringloop van het jaar

We zien bij ons de winter als een tijd of korte periode waarin kou en vorst de ontplooiing van het leven belemmeren en doden. Het is het principe van de stilte of de dood. We zien de bladloze bomen. We zien dat het leven van miljoenen wezens stilstaat. De insecten zijn weg, de trekvogels zijn weg. De bloemenpracht op de velden is met sneeuw bedekt, die er als een soort lijkwade over heen ligt. De spiegelende meren met hun kabbelende golfjes zijn verstijfd tot ijs. De winter is symbool van het leven voor de dood.

Dankzij de eeuwige structuur van het leven moet de winter echter wijken voor een ander principe: het principe dat tot uiting komt in de lente. Een nieuwe kracht begint zich te laten gelden. Er treedt een verandering in het klimaat op.

Het wordt warmer. Ijs en sneeuw smelten. De allereerste bloemetjes komen uit de sneeuw tevoorschijn. Uiteindelijk zijn alle sneeuw en ijs verdwenen. De trekvogels komen terug en vullen de lucht met een overvloed van klanken. De bomen gaan knoppen krijgen die geleidelijk aan uitlopen. Alle kleine insecten komen ook tevoorschijn. En de mensen krijgen het druk op velden en in tuinen. Alles komt tot leven en verheugt zich over het feit dat de winter voorbij is. De lente is dus het symbool van het ontwakende leven dat na een soort rust nu met hernieuwde kracht opwelt.

Na de lente komt de zomer. Dan verkeert het leven in zijn allerhoogste ontplooiing. Dan culmineert alles in orgiën van kleur. De zomerwarmte overheerst. Bloemen, bloemen en nog eens bloemen kleuren het witte daglicht in een veelheid van kleurencombinaties. Uit de zwarte aarde heeft een goddelijke chemie de grootste kunstwerken van het leven in kleur samengesteld. En de mensen brengen hun leven ook tot ontplooiing. Het is de tijd van vakantie en reizen. Allen verlaten hun donkere woonkamers om zoveel mogelijk in het zonlicht te zijn. Alles wat zich eerder in de kunstmatige warmte en het kunstmatige licht in huis moest beschermen en beschutten, is nu buiten in de eigen stralende omarming

Carlina acaulis (Zilverdistel)

van culminerend licht en culminerende warmte van de natuur. De dagen zijn lang, de nachten kort. We bevinden ons in het domein van het leven.

Maar we leven in een tijds- en ruimtedimensionele wereld. Alles heeft een begin en een einde. De zomer moet ook wijken voor een volgende natuurperiode. Die kennen we als de herfst. Nu is veel van de bloemenpracht veranderd in rijpe en heerlijke vruchten. Op veel andere gebieden heeft het leven datgene gerijpt wat eerder onrijp en onbeholpen was. Het graan en de andere opbrengsten van de velden worden geoogst en binnengehaald. De bladeren verwelken. Het begint koud te worden. Het licht en de warmte verdwijnen. Sneeuw en ijs melden dat ze in aantocht zijn. En we zijn weer terug bij ons uitgangspunt, de winter. Wat hebben we in deze kringloop gezien? We hebben niets minder dan Gods eigen openbaring van de eeuwige basisprincipes van het leven gezien, basisprincipes die absoluut alles in het bestaan ordenen en leven geven.

De kringloop van het etmaal

We zien ditzelfde principe in vele andere formaten. Wat is een etmaal anders dan de openbaring van dezelfde vier grote principes. Is middernacht niet het domein van koude en duisternis? Zien we niet hoe dieren en mensen zich te ruste begeven en slapen? Wat is de ochtend? Is die niet hetzelfde als de terugkeer van het licht en de warmte met het stimuleren van het ontwaken van het leven? Beantwoordt het spitsuur in de steden niet zo'n beetje aan het leven van de trekvogels? Allemaal zijn ze druk om hun dagelijkse plicht te doen en om tot ontplooiing van het leven te komen, net zoals de bloemen of vegetatie in de lente. En wat is de middag anders dan het principe van de midzomer? Dan zijn het licht en de warmte van de dag op hun hoog-

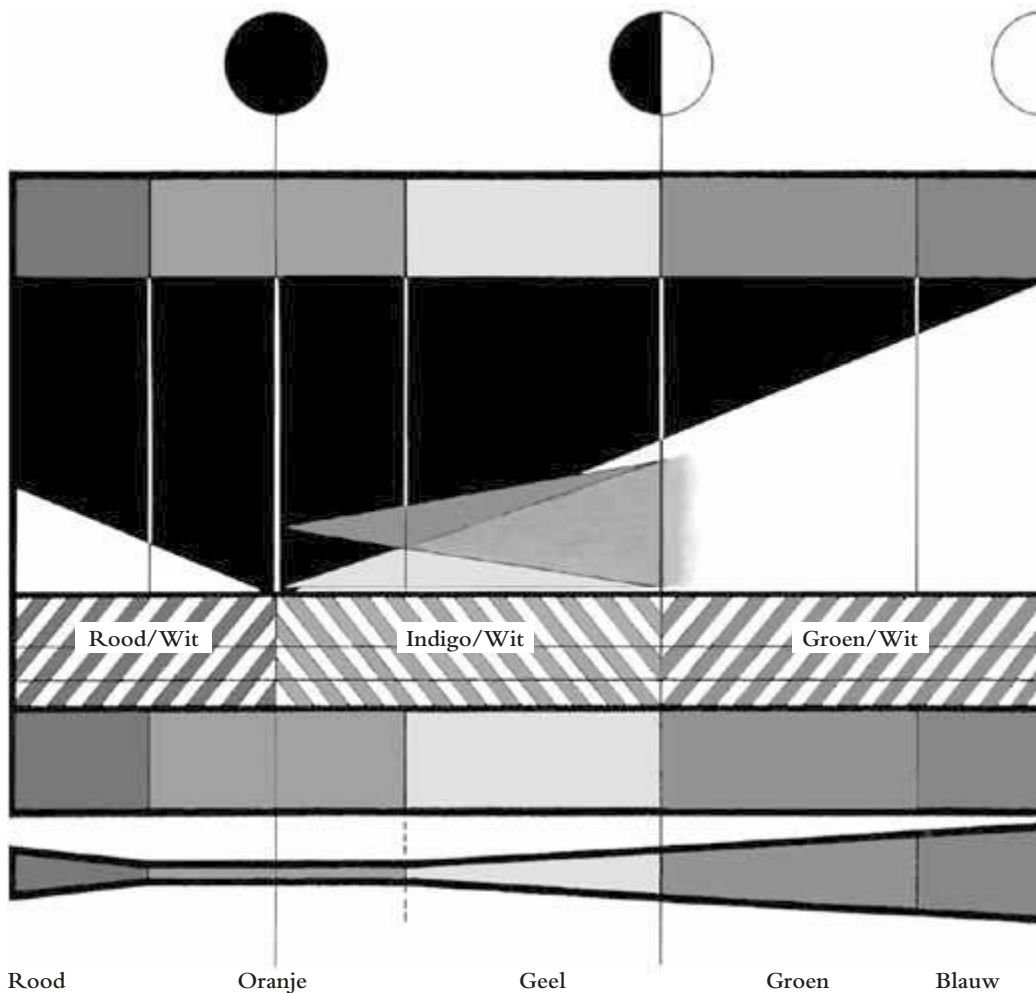
tepunt. Vervolgens komt het principe van de namiddag of de avond. Iedereen spoedt zich terug om te rusten na de ontplooiing en de oogst van de dag. Het licht en de warmte verdwijnen, en het principe van de nacht of de winter breidt zich wederom uit over een slapende wereld.

De kringloop van het leven

Kijken we naar ons eigen aardeleven van de geboorte tot het graf, dan zien we de manifestatie van dezelfde principes. De baby vertegenwoordigt het principe van de winter. Het is als de bladloze boom in het bos. Het heeft een innerlijke levenskracht die geleidelijk aan tot uitdrukking zal komen in de uiterlijke wereld, net zoals de innerlijke levenskracht van een boom geleidelijk aan de takken van het wonderschone gebladerte voorziet. Evenzo zal het bewustzijn van het kind te voorschijn komen. De periode waarin het bewustzijn van het kind te voorschijn komt, noemen we de jeugd. Die komt overeen met de lente. Dan komt de volwassenheid. Het is niet moeilijk om te zien dat die beantwoordt aan het principe van de zomer. Hier is de mens in zijn hoogste fysieke ontplooiing. Daarna komt in het organisme het principe van de herfst. Dat kennen we als de ouderdom. De ontplooiing van het wezen stagneert. Het werpt zijn verwelkte bladerkroon, het organisme, af.

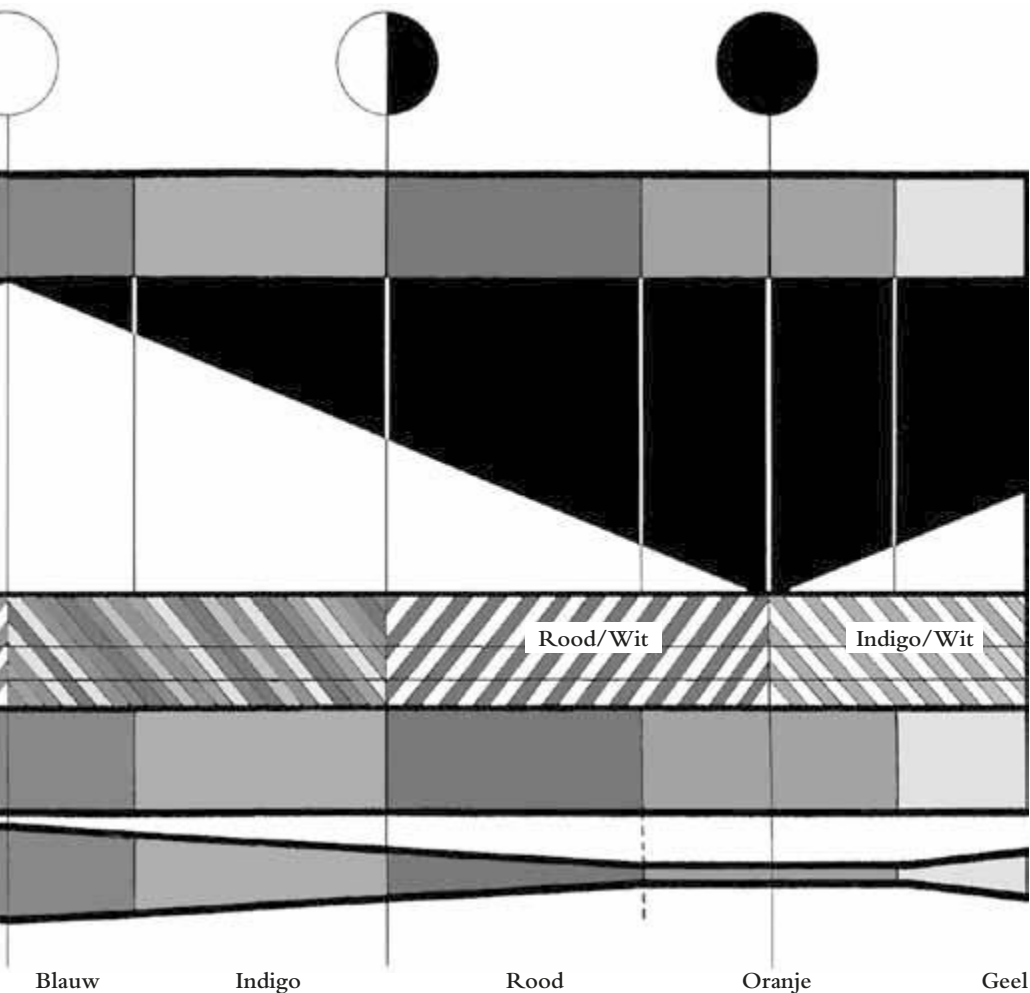
De levensbeleving berust op contrasten

Wat vertellen al deze kringloopprincipes, deze vier seizoenen, ons nu? Ze vertellen niets minder dan het sprookje van het eeuwige leven. Ze vertellen weliswaar in eerste instantie over leven en dood, maar ze vertellen ook dat leven en dood de twee contrasten zijn waaruit de beleving

Symbool nr.
 17. *Reïncarnatie,*
kringlopen en
seizoenen
 – © *Martinus*
Instituut, Reg.
 17

van het leven opgebouwd moet worden. Bestonden deze twee contrasten niet, dan zou er geen enkele vorm van levensbeleving kunnen plaatsvinden. Dan zou er een eeuwige dood 'over de wateren' (Gen. 1:2) heersen in plaats van Gods eeuwige geest, met andere woorden Gods eeuwige bewustzijn. Voor iedere beleving zijn absoluut contrasten of tegenstellingen nodig. Zonder tegenstellingen zou elke vorm van waarneming volledig onmogelijk zijn. Wat zou

er namelijk waar te nemen zijn, als er geen tegenstellingen bestonden? Alles wat we beleven of waarnemen, bestaat uit de tegenstellingen tot andere dingen die we beleefd hebben. Wat geen tegenstelling heeft, bestaat niet voor de waarneming. Daarom moeten licht en duisternis bestaan. En daarom moeten het zogenaamde 'goed' en het zogenaamde 'kwaad' eveneens bestaan. Het leven wordt dus met behulp van die contrasten geschapen.

De seizoenen tonen ons echter niet alleen de noodzaak van deze contrasten om de levensbeleving te scheppen. Ze tonen ons ook in welke combinatie deze twee contrasten moeten voorkomen, wil het leven zich kunnen ontplooiën. Kijken we bijvoorbeeld naar de gebieden op de noord- en zuidpool, dan zien we de gevolgen van een veel te sterke aanwezigheid van het contrast van de duisternis en de kou. We krijgen dan alleen maar sneeuw en ijs en nog eens sneeuw en ijs. Een eeuwige dodelijke toestand. Kijken we naar de evenaar, dan zien we een veel te sterk contrast van licht en warmte. Het is waar dat er op veel plaatsen bij onze aardse evenaar een allesoverweldigende vruchtbaarheid heerst, maar er hoeven maar een paar graden warmte bij te komen en de tropische gebieden zullen een dodelijk, allesverschroeiend woestijngebied zijn. Het is in werkelijkheid aan de koude elders te danken dat er in de tropen überhaupt regen kan vallen en daarmee vegetatie kan ontstaan, net zoals het aan de warmte elders te danken is dat er überhaupt sneeuw in de poolgebieden kan vallen. De aarde zou dus helemaal geen manifestatie van leven hebben, als een van de twee contrasten volledig ontbrak.

Het kwade en het goede zijn de twee grote contrasten die beide even noodzakelijk voor de levensbeleving zijn

Dat deze principes ook in de eigen organismen van de wezens en daarmee in hun levensbeleving voorkomen, komt natuurlijk omdat het zogenaamde kwade en het zogenaamde goede hier ook noodzakelijk zijn, willen de wezens überhaupt het leven kunnen beleven. En ook hier zien we dat er een poolklimaat in de mentaliteit ontstaat, als er teveel van het duisterniscontrast voorkomt, en een woestijnklimaat, als er teveel van het contrast van het licht voorkomt.

Binnen onze breedtegraden zien we dus vier verschillende voorbeelden van de samenstelling van de contrasten om het leven in stand te kunnen houden. We zien dat het principe van de winter precies zo'n aanpassing vormt dat het leven in een soort slapende toestand gehouden kan worden zonder daadwerkelijk te sterven. We zien vervolgens hoe het contrast van het licht weer steeds meer macht krijgt, en dan vindt er een ontwaken plaats. Vruchtbaarheid en leven laten zich steeds meer gelden, totdat er een heel speciale verhouding tussen deze twee contrasten bereikt is. Het leven bevindt zich dan in zijn rijkste en behaaglijkste en meeste vreugde schenkende ontplooiing. Dan is de levensbeleving in zijn zomerprincipe. Na in levensbeleving geculmineerd te hebben is er weer rust en stilte nodig. Het contrast van de duisternis neemt toe en de ouderdom met zijn verzwakking en verval treedt in.

Wat we het kwaad noemen is in feite geen kwaad als het in een bepaalde speciaal aangepaste combinatie in verhouding tot het licht voorkomt, net zoals het licht geen licht is als het niet ook in een bepaalde speciaal aangepaste vorm in verhouding tot de duisternis voorkomt. Wat we het kwade en het goede noemen, zijn in werkelijkheid niets anders dan de twee grote contrasten die beide even noodzakelijk zijn en daarom even 'goed' voor de levensbeleving. Dat we ze kwaad noemen, komt alleen omdat we niet geleerd hebben ze in ons bewustzijn in de juiste verhouding tot elkaar te combineren. In sommige gevallen hebben we een al te groot duisterniscontrast in verhouding tot ons lichtcontrast. Die situatie hebben we tegenover degenen die we haten. En in sommige gevallen hebben we een al te groot lichtcontrast in verhouding tot ons duisterniscontrast. Die situatie hebben we tegenover degenen op wie we verliefd zijn. En onder die verliefdheid brandt de ongelukkige verliefdheid in de vorm van dodelijke jaloezie en afgunst.

De natuur is het eigen onderwijs van het leven

Door de contrastverhouding van de zomer te bestuderen zien we dat deze uitsluitend berust op een bepaalde verhouding tussen warmte en koude. De winter en de twee andere seizoenen, lente en herfst, berusten ook op een bepaalde speciale verhouding tussen deze twee contrasten. Zoals u hier gezien heeft, is de natuur dus het eigen onderwijs van het leven. Met een speciale verhouding tussen warmte en koude schept de natuur de zomer. Omdat dezelfde contrasten in de mentaliteit van de mens zetelen, kan de mens zijn licht- en duisterniscontrast ook zo combineren dat hij een winter of zomer aan zijn omgeving toont. Nu moet u met uzelf proberen uit te maken en te ontdekken of u in relatie tot deze en gene een zomer of een winter schept. De werkelijke liefde – zonder verliefdheid – is dus het principe van de zomer. Te veel duisternis is het principe van de haat. De eigen gevoelens, licht en duisternis, zodanig mengen dat ze het zonnige, verwarmende en levenschenkende principe van de zomer vertegenwoordigen, is dus de eigen les van de natuur. Als u te veel duisternis in uw mentaliteit heeft in verhouding tot het licht, is dat gemakkelijk te herkennen aan het feit dat u uw naaste iets kwaads toewenst, wenst dat hij op de een of andere manier gepijnigd zal worden. Dan heeft u te veel duisterniscontrast in uw mentaliteit. U zult dan daar waar deze combinatie in uw mentaliteit overheerst, beslist in een dodelijke wintertoestand voorkomen. Uw haat of antipathie is hetzelfde als kou en vorst. In dat geval is het juist om dat het kwaad te noemen. Of uw antipathie of te grote duisterniscontrast op een persoon gericht is die u kwaad gedaan heeft of u op de een of andere manier tot last geweest is, doet er helemaal niet toe. De toestand van

de ander heft de gevolgen van uw speciale wintermentaliteit niet op. Als u uw wintermentaliteit tegenover die ander niet probeert te veranderen, zal deze uw eigen levensvreugde in uw eigen ijs en kou ingevroren blijven houden.

De mens groeit naar de mentaliteit van de lente en de zomer toe

Het gaat er dus om je naaste te gaan vergeven. Om de ontwikkeling van dit vermogen te vergemakkelijken is het nodig om te leren inzien dat de naaste niet anders kan zijn dan hij nu is. Zijn menging van de contrasten moet natuurlijk dat stadium vertegenwoordigen dat hij in de schepping van zijn mentaliteit en gedrag tegenover de omgeving bereikt heeft. Naarmate we dat inzicht door ontwikkeling verkregen hebben, kunnen we het niet meer over ons hart verkrijgen zoveel kwaad of zoveel duisterniscontrast in ons bewustzijn tegenover onze naaste te hebben. Op die manier groeit de mens zelf naar de mentaliteit van de lente en de zomer toe, naar de juiste menging van licht en duisternis. Naar de menging waarin licht noch duisternis tot een kwaad worden, maar opgaan in een goddelijke zegen, in een bovenaardse streling, in een lichtflits van de stralengloed van Gods aangezicht. Dat zien we onfeilbaar daar waar we onze naaste en daarmee God – die de eigenlijke lichtbron achter de beide contrasten in ons is – liefhebben als onszelf (Math. 22:37-40).

Naar een lezing op het Martinus Instituut zondag 27 mei 1956 met als titel *Årstiderne og livets tale*. Voor het eerst in (de Deense) Kosmos gepubliceerd in 1962, nr. 12.

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

BERTIL EKSTRØM

*Bertil Ekstrøm noemt zijn bijdrage
'25 jaar met Martinus'*

Bertil werd geboren in Zweden, maar zijn grote belangstelling voor het werk van Martinus zorgde ervoor dat hij rond 1955 werd aangesteld als boekdrukker op het Martinus Instituut.

Toen ik in 1986 het verzoek kreeg om een bijdrage te leveren aan dit boek, heb ik lang gearzeld, voordat ik eraan begon, en wel om verschillende redenen. Deels vond ik dat datgene wat ik beleefd had, alledaags was en niet interessant kon zijn voor een breder publiek, en deels voelde ik mij niet in staat om te schrijven op een manier die voldoende interesse zou wekken. En wat moest ik kiezen uit de vele honderden belevingen, die zich in de loop van de jaren opgestapeld hadden?

De volgende keuzen zijn heel persoonlijk, en geven op geen enkele manier een relevant beeld van de mens die in alles zoveel voor mij is gaan betekenen, ja, die mijn leven compleet veranderd heeft.

Wat de doorslag gaf voor wat ik hier geschreven heb, was de hoop dat de lezer baat kon hebben bij het onderwijs

dat ik gekregen heb en de gevolgen te zien die dit onderwijs voortgebracht heeft.

Toen ik de baan als baas in de drukkerij van het Martinus Instituut overnam, was Martinus ongeveer 65. Hij straalde vriendelijkheid uit en gaf je een gevoel van geborgenheid, dat je niet gewend bent te voelen als je onbekenden ontmoet.

Er was veel te doen op mijn nieuwe werkplek, die zich in de kelder bevond, en het kon soms erg laat worden voor ik klaar was. Op een van de eerste avonden kwam Martinus, zoals hij gewoonlijk deed, in de kelder om te zien of alles in orde was en of er overal afgesloten was en het licht uitgedaan was. Hij ontdekte toen dat ik nog liep op te ruimen in een magazijn. Hij vond het niet echt prettig, dat iemand zo laat aan het werk was. Hij vroeg of ik die avond al thee gehad had. Nee, dat had ik niet, ik had alleen maar een appel gegeten en hoefde ook geen thee.

“Jawel, nu ga ik naar boven en zet thee voor je”, zei hij, en kort daarna kwam hij naar beneden met een lekkere traktatie op een theeblad. Het was typisch voor hem, dat hij altijd aan het welbevinden van zijn medewerkers en vrienden dacht.

In het dagelijks leven was Martinus altijd ongedwongen, bescheiden en natuurlijk en had hij het naar zijn zin met zijn vrienden. Het was nooit saai om naar hem te luisteren, als hij vertelde over interessante of vrolijke gebeurtenissen uit zijn leven. In de loop der jaren was het niet helemaal te vermijden dat je hetzelfde verhaal meer dan één keer hoorde, maar ik beschouwde het als een bewijs van zijn grote waarheidsgetrouwheid, dat hij een oud verhaal elke keer op precies dezelfde manier vertelde. Hij voegde er niets aan toe en liet niets weg om het verhaal mooier te maken. Zijn verhalen lokten vaak een bevrijdende lach uit. Dat blijdschap en lachen bevorderlijk voor de gezondheid zijn, kregen we vaak te horen.

Je ging nooit tevergeefs naar Martinus, als je hulp en steun nodig had, maar ik was enigszins terughoudend en wilde hem niet graag lastigvallen met mijn persoonlijke problemen. Toch overwon ik mijn verlegenheid, toen hij zei, dat hij datgene waar hij mee bezig was gewoon opzij legde, en als ik dan weer wegging, dan nam hij het weer ter hand en ging verder waar hij gebleven was; zo sterk was zijn concentratievermogen.

Een van de eerste vragen die ik Martinus stelde, was al jaren heel belangrijk voor me geweest. Het ging over hoe je je seksuele leven inricht.

“Het beste door een partner te hebben!”, antwoordde hij. Maar die had ik op dat moment niet, en het was bijna onmogelijk voor me om dat te verwerkelijken met de werkdruk die ik had. “Dan moet je jezelf helpen en achter je eigen seksuele ritme proberen te komen!”, antwoordde hij.

Op een dag kreeg ik het bewijs, hoe groot zijn zelfbeheersing was. Hij verloor nooit zijn bezinning. Het gebeurde op een zondagochtend, toen hij een lezing zou geven in de zaal van het Instituut. Hij stond in de hal, waar hij met zijn secretaris, Gerner Larsson, stond te praten. Het was kort voordat de toehoorders zouden komen. Plotse-ling kwam een opgewonden man naar binnen gestormd en begon Martinus uit te schelden. Hij gedroeg zich als een krankzinnige. Gerner durfde niet in te grijpen en Martinus bleef heel rustig naar de ontboezemingen van de man staan luisteren. Toen die eindelijk zijn woede lucht gegeven had, verdween hij snel de deur uit. Nu kreeg Gerner zijn stem terug, en hij vroeg Martinus, waarom hij zich niet verdedigd had. “Wat had je gewild, dat ik zeggen zou?”, vroeg Martinus, “ongeacht waar ik mee gekomen was, zou ik alleen maar meer brandhout naar het vuur gebracht hebben. In die gemoedstoestand staat iemand niet open voor verstandige argumenten. Nu werd het eigenlijk niet meer dan een storm in een glas water!”

Ik moest soms beschaamd erkennen, dat ik ook driftig kon worden en luid kon gaan schreeuwen, als iets me niet zinde. Zo kon het gebeuren dat ik, als ik 's morgens op de fiets op weg was naar mijn werk, tegen sommige fietsers, van wie ik vond dat ze er iets te lang over deden om voor mij aan de kant te gaan, kon roepen: "Aan de kant!" Ook kon het gebeuren dat ik mijn mond opentrok en een van de andere medewerkers van het Instituut uitschold, als hij iets deed wat mij niet aanstond.

Maar ik had er achteraf altijd spijt van, als ik zag dat de betrokkene bedroefd werd. Op een dag zei ik tegen Martinus, dat ik het naar vond dat ik zo'n driftig temperament had.

"Vind je niet dat het verschrikkelijk is?" vroeg ik. Martinus keek me glimlachend aan en zei:

"Het valt wel mee, zul je zien. Zij die exploderen, zijn niet de ergsten. En je zegt immers zelf, dat je er spijt van hebt!"

"Ja, maar daar wordt het niet beter van!"

"Jawel – dat doet het wel. Weet je, als je spijt hebt van iets wat je gedaan hebt, dan duidt dat erop dat nieuwe humane energiecombinaties zich samenvoegen tot een nieuw talentzaadje, terwijl tegelijkertijd het nu ongewenste talentzaadje zal degenereren bij gebrek aan voeding. En op een goede dag is het nieuwe talentzaadje zo sterk geworden, dat het in staat is het oude talentzaadje in bedwang te houden!"

Het verbaasde mij steeds weer dat Martinus in iedere situatie iets negatiefs in iets positiefs kon veranderen, en hij gaf iemand nooit een slecht geweten. Maar hij week nooit af van opvattingen waarvan hij vond dat ze juist waren. Als iemand niet kon begrijpen wat hij bedoelde, zweeg hij liever dan een lange discussie te beginnen. Als het niet mogelijk was om de 'verkeerde' opvatting van de een of ander te veranderen, wist hij dat alleen 'de rechtstreekse taal van het

leven' de vereiste ervaringen zou geven.

Ik had moeite om de onomkoopbare eerlijkheid van Martinus na te leven. Als hij bijvoorbeeld met de tram gereden had, en de conducteur had nagelaten hem een kaartje te verkopen, dan stuurde hij de dag erna de trammaatschappij het bedrag aan postzegels. Als reden voerde hij aan, dat hij niemand iets verschuldigd wilde zijn wanneer hij deze wereld verliet. Want iedere schuld bindt en moet betaald worden.

Stel je voor, wanneer deze eerlijkheid terrein wint in ons gedrag. Dan worden de wet en het rechtstelsel overbodig, omdat we dan de wet van de liefde in onze harten dragen.

Zelfs toen Martinus al midden in de tachtig was, was het moeilijk voor ons om hem ervan te overtuigen, dat we liever hadden dat hij zijn krachten gebruikte voor het schrijven in plaats van bijvoorbeeld af te wassen, zijn bed op te maken of naar de brievenbus te lopen.

In de laatste jaren van zijn leven moest hij de lezingen en het onderwijs in Kosmos Ferieby (nu Martinus Centrum, vert.) aan zijn medewerkers overlaten. Toch vonden we allemaal, dat hij zelf de openingslezing moest geven aan het begin van het seizoen. Daarom was de eerste week in het Centrum altijd lang van tevoren volgeboekt. Op een dag hoorde ik hem zeggen: "Hoe kunnen zovelen erin geïnteresseerd zijn om een oude man te horen spreken?"

Ik werd diep geroerd door deze uiting van zijn bescheidenheid en nederigheid.

Op een keer had ik de taak gekregen het boek *Bisattelse* (Bijzetting, vert.) opnieuw te drukken. Ik vond dat er iets in de tekst van het boek stond wat veranderd diende te worden, maar dat kon natuurlijk alleen met de toestemming van Martinus. Ik sprak er met hem over en zei, dat velen in de loop der jaren zijn taal hadden bekritiseerd. Zij vonden, dat het het begrip ten goede zou komen, indien

hij bepaalde stijlveranderingen zou doorvoeren. Maar daar kon Martinus niet mee instemmen. Hij verklaarde, dat hij geprobeerd had om ‘schoonschrift’ te schrijven, maar op grond van de gebreken van de taal was hij er dan niet in geslaagd om de geestelijke inhoud van de stof op de juiste manier te beschrijven. Daarom was het noodzakelijk voor hem geweest om van een meer ‘stugge’ schrijfwijze gebruik te maken.

Eens in de maand hadden we een ‘torsdagsmøde’ (medewerkersvergadering, vert.) op het Instituut. Aan deze vergaderingen namen Martinus en zo’n twintig medewerkers van hem deel. Hier bespraken we niet alleen de vele problemen die konden ontstaan i.v.m. de werkzaamheden van het Martinus Instituut, maar er kon ook tijd zijn voor een meer persoonlijke discussie. Op een keer ging het gesprek over, hoeveel tijd er verliep vanaf de dood van een mens tot aan zijn wedergeboorte in een nieuw lichaam. Martinus verklaarde dat dit van verschillende omstandigheden afhing, onder andere van hoe oud iemand was toen hij stierf. Je geestelijke interesses speelden ook een rol. Een van de deelnemers zei, dat hij in dat geval minstens honderd jaar in de geestelijke wereld zou verblijven. Maar hierop antwoordde Martinus, dat hij daar niet zo zeker van kon zijn, want zij die ernaar verlangden om een taak voort te zetten of af te sluiten, zouden vlug naar het fysieke vlak terugkeren.

Martinus benadrukte vaak dat het belangrijk was dat je je erin oefende naar de positieve kanten van je medemensen te kijken.

“Kenni is niet zo belangrijk, die zullen jullie heus wel krijgen. Het is belangrijker dat jullie vrienden zijn, dat jullie sympathie voor elkaar voelen, en dat jullie kunnen samenwerken. Dat is het belangrijkste!”

Hij was er zelf een sprekend voorbeeld van, dat het

mogelijk is om het leven van alledag in naastenliefde te leven.

Hij zei: “Ik kan natuurlijk niet van de primitieve kanten van iemand houden. Maar ik kan iemand zien, zoals hij eens zal worden!”

Hij heeft dikwijls de betekenis van het gebed belicht en vertelde hoe hij zich in iedere situatie verzekerde van Gods medewerking.

Als hij een lezing zou geven, bad hij erom dat hij erin zou slagen zich op de beste manier te formuleren.

Moest hij een brief van een ongelukkig iemand beantwoorden, dan bad hij erom dat hij de betreffende persoon die raad kon geven, die hij nodig had.

Als hij wilde gaan autorijden, dan richtte hij een gebed tot de voorzienigheid om de medeweggebruikers niet tot last te zijn.

Ik kan zelf verscheidene voorbeelden geven van de zegen die het gebed mij gegeven heeft. Een tijd lang had ik een baan in een boekdrukkerij in Nørrebro (wijk in Kopenhagen, vert.). Op een ochtend, toen ik op het werk kwam, vertelde mijn ene chef me dat zijn compagnon op sterven lag, getroffen door gevaarlijke bloedstolsels. Zijn toestand was hopeloos en de artsen hadden hem opgegeven. Omdat ik niet op de effectiviteit van mijn eigen gebed vertrouwde, pakte ik meteen de telefoon en belde Martinus. Ik zei:

“Ik heb je nooit eerder gevraagd om iets voor mijzelf, maar nu vraag ik je of je niet aan mijn chef wilt denken die op sterven ligt!”

“Natuurlijk, dat doe ik graag!” antwoordde hij. “Hoe heet hij?” “Ohlsen”. “Hoe oud is hij?” “Ongeveer vijftienvertig.” “Waar ligt hij?” “In het Rijksziekenhuis.” “Welke afdeling?” “Dat weet ik niet.” “Dat doet er ook niet toe, ik kom er wel achter!” “Bedankt Martinus!”

Er verstreken enkele angstige uren en de meesten wacht-

ten op het doodsbericht. Maar toen kwam er een telefoontje van het ziekenhuis, er was iets heel wonderbaarlijks gebeurd. Er was een verbetering ingetreden en het zag ernaar uit dat de patiënt zou blijven leven. En dat was ook zo.

Hij bleef in leven en ik belde Martinus en bedankte hem voor zijn inzet.

Een paar jaar geleden woonde de jonge tekenaar, Withus, in het Instituut. Hij maakte enkele tekeningen voor Martinus, onder andere ‘De twee naturen van de mens’. Hij kreeg kanker en werd opgenomen in het ziekenhuis. Martinus bezocht hem de dag voor hij geopereerd zou worden.

Withus was toen erg verzwakt en vroeg Martinus om tijdens de operatie aan hem te denken. Dat beloofde hij, en de volgende dag toen het tijd was, ging hij op zijn sofa liggen. Hij verliet zijn lichaam en ging naar het ziekenhuis. Hier ontmoette Martinus twee geestelijke artsen die zeiden dat de operatie goed zou verlopen. Martinus kon met een gerust hart naar zijn lichaam terugkeren.

Een paar jaar later werd Withus opnieuw met kanker in het ziekenhuis opgenomen, maar deze keer greep Martinus niet in. De reden was dat je niet op die manier moet proberen in te grijpen in een karmagolf die zich met zoveel geweld opdrong, omdat je daardoor, kosmisch gezien, de zieke niet helpt.

Withus overleed enige tijd later.

Eens belandde ik, na de ontbinding van een kort huwelijk, in een toestand van diepe depressie. Maar ik probeerde mijn werk in de drukkerij in het Martinus Instituut toch te doen. Mijn vriend Mischa, die Martinus iedere dag terzijde stond, kwam naar me toe in de kelder en vroeg hoe het met me ging.

“Belabberd! Het is me allemaal teveel! Ik wil het liefst ophouden te bestaan!”

Mischa ging toen terug en vertelde Martinus hoe het met me ging. Martinus nodigde me uit voor een kop thee. Terwijl we thee dronken zei hij: “Wat hoor ik, wil je er graag uitstappen? En nooit meer incarneren?”

Ik antwoordde: “Ja, dat wil ik het liefst, maar dat is natuurlijk niet mogelijk, dat hebben jouw analyses me geleerd. Maar ik verlang ernaar volledig te verdwijnen!”

“Maar zulke gedachten moet je toch niet hebben!”

“Nee, maar ze komen zomaar!”

En daarna werd er niet meer over gesproken.

Er gingen een paar dagen overheen en plotseling was mijn depressie verdwenen. Ik twijfelde er niet aan wie me geholpen had. Toen ik de Martinus de dag erna tegenkwam, omhelsde ik hem stevig en zei:

“Mijn goede humeur is teruggekomen! De depressie is weg!”

“En die komt niet terug, dat zul je zien!”, kreeg ik ten antwoord.

Citaat

De absoluut gezonde geestelijke voeding voor de mens bestaat uit alle onzelfzuchtige soorten gedachten. (...) De meeste inwendige, organische en chronische ziekten zijn veroorzaakt door verkeerde en daarmee vergiftigde soorten gedachten.

(Livets Bog 7, § 2026)

INTERNATIONALE WEKEN KLINT 2012

**Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2012
van zaterdag 28 juli tot zaterdag 11 augustus**

Week 1: 28 juli - 4 augustus — De menselijke ontwikkeling

Week 2: 4 augustus - 11 augustus — De opvoeding in liefde

PROGRAMMA van de lezingen 's morgens 9.30 uur in Deens/Zweeds met simultaanvertaling naar het Nederlands, Engels en Duits:

INTERNATIONALE WEEK 1 (28/7-4/8)

De menselijke ontwikkeling

We kunnen in toenemende mate zelf actief bijdragen aan een betere wereld, een beter leven en een beter gezondheid. Met de groeiende humaniteit en intellectualiteit ontstaat de mogelijkheid voor een liefdevoller en vrediger wereld. Tegelijkertijd nemen echter de crises op mondiaal vlak en voor velen ook op het persoonlijke vlak toe.

Wat is onze eigen verantwoordelijkheid en wat zijn onze mogelijkheden om bij te dragen aan het scheppen van een humane wereldbeschaving?

Zondag 29/7: In het licht van de reïncarnatie – Sören Grind

Maandag 30/7: Het Ik en de materie – Rune Östenson

Dinsdag 31/7: Voedsel en moraal – Ingemar Fridell

Woensdag 1/8: Wereldcrisis en wereldvrede – Eigil Kristensen

Donderdag 2/8: De juiste koers varen – Solveig Langkilde

Vrijdag 3/8: De ontmoeting met ons hogere Ik – Ulf Sandström

INTERNATIONALE WEEK 2 (4/8-11/8)

De opvoeding in liefde

Op basis van onze ervaringen in het leven worden we geleidelijk aan gewekt uit een onbewuste, ongevoelige en primitieve toestand en ontwaken als ware mensen met een natuurlijk talent om alle situaties in het leven met wijsheid en liefde tegemoet te treden. Als we het leven als een liefdevol onderwijs zien, groeit ons vermogen om ons constructief tot ons lot te verhouden. Deze toegenomen bewustwording zorgt er voor dat naastenliefde het belangrijkste studieobject van alles wordt.

Zondag 5/8: De evolutie - een ontwaakproces – Ole Therkelsen

Maandag 6/8: Zijn Gods wegen onnaspeurbaar? – Ida Jind

Dinsdag 7/8: De mensenrechten – Karsten Jensen

Woensdag 8/8: Het hoogste vuur – Anne Külper

Donderdag 9/8: De kringloop van de talenten – Søren Olsen

Vrijdag 10/8: Alles is zeer goed – Poul Dyrholm

LEZINGEN (OM 19.00 UUR)

WEEK 1 (28/7-4/8)

Zondag 29/7: The purpose of spiritual science – Karsten Jensen

Maandag 30/7: Martinus and the new world morality – Ole Therkelsen

Woensdag 1/8: Verzeihung als kulminerende Logik – Pernille Rosell

Donderdag 2/8: The opposite sex within us – Mary McGovern

WEEK 2 (4/8-11/8)

Zondag 5/8: The new world impulse in science – Rune Östensson

Maandag 6/8: Living in harmony with our step in evolution – Søren Grind

Woensdag 8/8: Unser Verhältnis zu Zeit und Raum – Ingemar Fridell

Donderdag 9/8: Karma - the law of justice – Anne Pullar

